

ע"פ 5139/19 - איה שרה לביא נגד מדינת ישראל

בבית המשפט העליון בשבתו כבית משפט לערעורים פליליים

ע"פ 5139/19

לפני:
כבוד המשנה לנשיאה ח' מלצר
כבוד השופט י' עמיית
כבוד השופט ד' מינץ

המעוררת:
אה שרה לביא

נגד

המשיבת:
מדינת ישראל

ערעור על גזר דין של בית המשפט המחוזי בתל אביב-
יפו (כב' השופט צ' גורפינקל) מיום 4.7.2019
במסגרת ת"פ 37190-09-16

תאריך הישיבה:
כ"ט בשבט התש"ף (24.02.2020)

בשם המעוררת:
עו"ד שי נודל

בשם המשיב:
עו"ד אושרה פטל-רוזנברג

פסק דין

השופט ד' מינץ:

לפנינו ערעור על גזר דין של בית המשפט המחוזי בתל אביב-יפו (כב' השופט צ' גורפינקל) מיום 4.7.2019 במסגרת ת"פ 37190-09-16 לאחר שהורשעה המעוררת על פי הودאתה בשעburות גניבה בידי מורשה לפי סעיף

עמוד 1

© verdicts.co.il - כל הזכויות שמורות לאתר פסק דין

393(2) לחוק העונשין, התשל"ז-1977 (להלן: החוק); בעבירה אחת של השמתת הכנסתה לפי סעיף 220(1) לפקודת מס הכנסת (נוסח חדש), התשכ"א-1961 (להלן: הפקודה); ובשתי עבירות של מרמה, ערמה ותחבולה לפי סעיף 220(5) לפקודה.

בגין ביצוע כל העבירות הושטו על המערערת 3 שנות מאסר בפועל (בניכוי ימי מעצרה); שנת מאסר על תנאי למשך 3 שנים שלא תעבור על עבירה של שליחת יד ברכוש הזולות; 8 חודשים מאסר על תנאי למשך 3 שנים שלא תעבור על עבירה לפי הפקודה. כן חייבה המערערת לפצצת כל אחד מחמשת קורבנות עבירות הגנבה בסך של 258,000 ש"ח. הערעור מופנה כלפי עונש המאסר בפועל שהושת על המערערת, כאשר לטענתה, העונש הרاءו לה בנסיבות העניין הוא לכל היותר 9 חודשים מאסר בפועל אותו ניתן לרצות בעבודות שירות. כן ביקשה המערערת לדוחות את מועד תשלום הפיצזים עד לתחילת חודש אפריל שנה זו.

הרקע לערעור

1. המערערת עורכת דין בעבירה, ניהלה משרד עורכי דין בעיר רמת גן. במסגרת UISOKA, החזיקה המערערת חברותות בנק שונים בהם הפקידה את כספי לקוחותיה בנאמנות. בכתב האישום שהוגש נגד המערערת יוחסו לה 6 מקרים שונים בהם נטלה לכיסה כספים שהופקדו בנאמנותה בסכום כולל של 4,217,343 ש"ח. על קבלת כספים אלו המערערת לא דיווחה לרשותה המס בשנים 2014-2016 ובгинך יוחסו לה גם עבירות הנם שפורטו לעיל. המערערת הודיעה בביצוע העבירות והורשעה בהן ביום 25.10.2017. הדינומים בעניינה נדחו מפעם לפעם על פי בקשהה כדי לאפשר לה להחזיר את הכספי שנטלה מלוקחותיה ועד ליום מתן גזר הדין, המערערת החזירה סכום כולל של 2,200,000 ש"ח על חשבון מה שנטלה בגיןה.

2. עיקר טענת המערערת בטיעוניה לעונש היה כי נקלעה למצוקה קשה לאחר הליך גירושין ארוך ומכוון שבמסגרתו התנהל הליך של שמורת על שתי בנותיה. ב策 לה המערערת נכנסת לקבוצה לימודי פילוסופיה (להלן: הקבוצה). בקבוצה נמנה אדם, אף הוא עורך דין מקטיעו, שנקלע לסכוסכים כספיים עם מיסדי הקבוצה (להלן: המאים). לטענת המערערת הוא איים עליו כי יפגע בנותיה אם לא תעביר לו סכומי כסף שונים מפעם לפעם. המערערת, אשר חששה מפני איomy, נאלצה לדבריה לגנוב מכיספי לקוחותיה ולהעבירם אליו.

גזר דין של בית המשפט המחויזי

3. בית המשפט המחויזי דין בטענות המערערת והעמיד בספק את גרסתה. נקבע כי הסיבות שעורך דין יאים על עורך דין בראצת בנותיה, בלי שזו תלונון על קר במשטרה, ותבחר תחת זאת לשלם סכומי כסף ניכרים במשך תקופה ממושכת, הינה נמוכה ביותר. בית המשפט גם ציין כי בין חברי הקבוצה התנהלו הליכים משפטיים שונים. בין היתר הוגש נגד המאים תלונות בגין ביצוע מעשים מיניים בחברות אחרות של הקבוצה. לאחר הליך אזרחי שהתנהל בין המתלוננות לבין המאים, נקבע כי מדובר בתלונות שווא שbegian אף חוויבו המתלוננות לשלם למאים סכומי כסף ניכרים כפיזיו. כמו כן, בעקבות תלונת המערערת על מעשי הסחיטה, נפתחה חקירת משטרה נגד המאים, אך התקיק נסגר מחוסר ראיות, ועד למועד מתן גזר הדין לא הייתה בידי המערערת כל עדות מסוימת או ראייה אחרת שתתמוך בעונתה כי נסחטה.

4. במסגרת הטיעונים לעונש שנשמעו בבית המשפט המחויזי הוגשה מטעם המערערת חוות דעת של פסיכולוגית-קלינית בהתייחס לפוסט טראומה ממנה סובלת המערערת. מתוך חוות דעת זו עלה כי כבר מילדותה הייתה עמוד 2

המעוררת קורבן לפגעה גופנית ונפשית על ידי בני משפחתה. ברם, אף שחוות הדעת פירטה את משמעות הפסוט טראומה של המעוררת, לא מצא בית המשפט קשר בין מצב נפשי זה לבין גניבת הכספים על ידה.

5. עוד התייחס בית המשפט לעדות של בתה בת ה-18 (בעת עדותה) של המעוררת והוגש מכתב של הבת הצעירה. שתי הבנות תיארו את המעוררת כהורה יחיד שמהווה משענת ותמייה עבורה.

6. בית המשפט המחויז התייחס לחומרת העבירות שביצעה המעוררת; את החומרה היתרה בכך שמדובר בעורכת דין ששימשה נאמנת על כספים של לקוחותיה; את המעליה הגסה באמון של הלוקחות; את הפגעה הקשה בתדמית עורci הדין ובמקצוע ערכית הדין; לצורך בהרעתה המעוררת; לצורך בהרעת הרבים; לצורך בהרעת ציבור עורci הדיןomi שמנוה במסגרת עסקו כנאמן על כספי לקוחותיו; בתכנון שקדם לביצוע העבירות; בגין שפה צפוי להיגרם ובנזק שנגרם בפועל ללקוחותיה; בסיבות שהביאו את המעוררת לביצוע העבירות; ביכולת המעוררת להימנע מביצוע העבירות.

7. לשיקולים לקלала בית המשפט ל取 בحساب את הפגעה במעוררת ובבנותיה הכרוכה בעונש; בנטילת אחוריות על המעשים והמאচים שנעשו על ידה לפצوت את לקוחותיה; בשיתוף הפעולה של המעוררת עם רשות אכיפת החוק; בנסיבות חייה הקשות; בזכותה הנפשית.

8. באשר לעונש, בית המשפט דחה את טענות המעוררת כי מדובר במקרה עבירות מהוות אוורע אחד, שכן מדובר במספר אוורעים. כנגד עבירה ביצהעה המעוררת את המעשה במועדים שונים ובנסיבות שונים. על כן, בהתחשב בעובדה שהמעוררת ביצעה את מעשי הגניבה תוך שהיא משתמשת בעורכת דין ומועלית בכיספים שנמסרו למשמרתה כנאמנת; בפגיעה הקשה של מעשה בעריכים החברתיים; בפגיעה הקשה במקצוע ערכית הדין ובאמון הציבור במקצוע זה, נקבע כי בגין כל מעשי הגניבה, מתחם העונש נמצא בין 3 ל-7 שנות מאסר, בגין עבירות המס, מתחם העונש עומד על 18-30 חודשים מאסר.

9. בית המשפטוסיף וקבע כי בנסיבות רגילה, בהתאם לרמת הענישה המתיחסת לסוג זה של עבירות שمبرיע על ידי עורci דין המועלם באמון ללקוחותיהם, היה עונsha של המעוררת עומד על 6 שנות מאסר בפועל. אלא שבמקרה זה, למעוררת אין עבר פלילי, היא הודה בעבירות שייחסו לה וקיבלה אחוריות על מעשה. כמו כן ניתן משקל משמעותו לכך שהמעוררת גילה רצון כן ואmittiy להחזיר את הכספים שגנבה, כאשר למעלה מחcit סיום הגניבה אכן הוחזר לנפגעים וקיים סיכוי סביר, ללא קשר לחיובה של המעוררת בפיצוי במסגרת ההליך הפלילי, כי תוך זמן קצר תוחזר גם יתרת הכספים לנפגעים. על כן, בסקולול כלל הנסיבות, גזר בית המשפט על המעוררת את העונשים שפורטו לעיל.

טענות הצדדים בערעור

10. לטענת המעוררת, בית המשפט המחויז לא נתן מספיק משקל להרחתה הינה ועל רצונה להחזיר את כל הכספים שנטלה מלוקחותיה שלא כדין. המעוררת אף ביקשה להחזיר את הכספים עבור למעצרה. בזכותה הנפשית אף הביאה אותה לכדי ניסיון אובדן. בית המשפט גם טעה לשיטתה בכך שדחה את טענה שככל מעשה נעשו על רקע של סחיטתה במשך תקופה ארוכה. בית המשפט גם התעלם מטענה שהיא נקלעה למציאות קשה שלא בטובהה.

מציאות זו והאיהם שהופנו אליה הם אלו אשר הובילו למעילתה בכספי לעונשו.

11. יתר על כן, לאחר מעצרה של המערערת, המאים פנה למשטרה, סיפר מיזמתו פרטימ על אודוט המערערת ולפניה זו התייחסה המשטרה בכובד ראש. לעומת זאת המשטרה לא תלוות המערערת כנגד המאים בראציות המתבקש וממליא לא חקירה אותו כדבוי. במסגרת זו, טעה בית המשפט במסקנתו כי גרסתה מופרכת בשל כך שלא התלוננה עובר למעצר כנגד המאים. לו בית המשפט היה נוטן משקל מתאים לטענת הסחיטה, העונש שהוא מושת עליה היה קל בהרבה.

12. בנוסף על האמור, הלינה המערערת על כך שבית המשפט לא דחה את המועד לשמייעת טיעונים לעונש. זאת כדי לאפשר לה להחזיר את מלאו הכספי שנטלה עובר לגזירת עונשה. לו היה עונה כן, והוא עולה בידה להחזיר את כל הכספיים, גם עובדה זו הייתה מובילה להקללה ממשמעותית בעונשה. על כן, בנסיבות שנוצרו היה על בית המשפט לראותה כמו שבפועל החזירה את כל הכספיים. כן טעה בית המשפט שדחה את בקשה להפנותה לקבלת תסוקיר מטעם שירות המבחן, בהתחשב, בין היתר, בגללה של המערערת ובஹייתה עורכת דין ללא עבר פלילי המטופלת בשתי בנות קטינות, אשר שליחתה למסר תמית עליון חורבן. נתונים אלו היו צריים להוביל את בית המשפט למסקנה כי יש לעורר תסוקיר בעניינה.

13. לבסוף טענה המערערת נגד מתחם העונש שקבע בית המשפט והעונש שהושת עליה בפועל בתחום המתחם במסגרת זו, לא ניתן משקל מספיק להודאתה, לנسبותיה האישיות, בדרך השיקום שעברה ולכך שהלכה למעשה מדבר באירוע אחד ולא למספר אירועים.

14. מנגד, המשיבה החקרה אחר גזר דין של בית המשפט המחויז. היא הדגישה בטיעוניה את הסכם הגבואה שנגנבו על ידי המערערת, כאשר נקודת המוצא של בית המשפט המחויז הייתה הילכה למעשה שהמערערת החזירה או עומדת להחזיר בזמן הקרוב את כל כספי הגבואה שנטלה וזכך זאת לזכותה. ברם, המערערת טרם החזירה את כל הכספיים ללקוחותיה שהם אנשים הבאים ביוםים ושהתחייבו לשלם את הכספיים שהוחזקו על ידי המערערת בנאמנות בעסקאות "גב אל גב". נטילת הכספיים על ידי המערערת גרמה להם אפוא נזק עצום. המשיבה גם דחתה בשתי ידים את גרסת הסחיטה של המערערת. לו היה לטענה זו בסיס במציאות, היה על המערערת לטען את הטענה במסגרת הגנת כורך לפי סעיף 34ביב לחוק. משלא עשתה כן, סימן הוא כי אין ממש בטענתה. כן יש לדחות את טענתה המערערת שלא נתקבל תסוקיר בעניינה. עובדה זו שאינה שונייה במחלוות, היא פועל יוצא מכך שהמערערת לא בקשה תסוקיר במועד עם מתן הכרעת הדין, אלא התמקדה בטענתה שברצוניה להחזיר את הכספיים שגנבה ולשם כך בקשה דחיתות חוזרות ונשנות של מועד הדיון עד אשר בית המשפט המחויז לא היה מוכן עוד לדוחות נוספת. כן יש לדחות את טענות המערערת באשר למצבה הנפשי. המשיבה הצבעה על כך שהמערערת פנתה מיזמתה לטיפול ומצבה כיום לטענתה תקין ויציב.

15. לדעת המשיבה בית המשפט המחויז ללחח בחשבון את מלאו טענותיה של המערערת ובכלל זה התחשב במכלול נسبותיה לכולא. בית המשפט התחשב במצבן של בנותיה ואת הנזק שמסורה של המערערת עלול לגרום להן. כן ללחח בית המשפט בחשבון את טענת המערערת כי לא נטלה את הכספיים לכיסה הפרטי והעובדת שלקחה אחריות מלאה על מעשה. בית המשפט אף בא כברת דרך ארוכה לקראת המערערת, שעה שסביר כי בריגל העונש הראויב במרקם כגון אלו עומד על 6 שנות מאסר, אך בהתחשב במכלול השיקולים לכולא, השית עליה רק מחצית מתוקופה

דין והכרעה

16. נקודת המוצא היא כי אין זה מדרכה של ערכאת הערעור להתערב בעונש שהושת על ידי הערכת הדיונית, אלא בנסיבות חריגות שבהן, על פני הדברים, נפלה טעות מהותית ובלתי בגזר הדין, או במקרים שבהם ניכרת חריגה קיצונית מדיניות הענישה הנוגעת במקרים דומים (וראו למשל לאחרונה: ע"פ 8420/19 בORGAKAR נ' מדינת ישראל (18.2.2020); ע"פ 6122/19 פלוני נ' מדינת ישראל (13.2.2020); ע"פ 3991/18 פלוני נ' מדינת ישראל (15.1.2020); ע"פ 6469/19 אבו-דקה נ' מדינת ישראל (27.11.19)). על פניו, אין מקרה זה נכנס לוגדים של אוטם במקרים המצדיקים התערבות.

17. במקרה זה מדובר בעבירות גנבה בסכומים משמעותיים שבוצעו על ידי המערערת שהייתה עורכת דין וניהלה עובר לתקופת ביצוע העבירות חימם נורמטיבים. דומה עניינה לעניינים של עברי עבירות "צוארון לבן", אשר נעברות מטבע אופיין, על פי רוב, על ידי אנשים נורטטיבים ובעלי עבר נקי, על אודותיהם אמר בית משפט זה בתיאxis לדיניות הענישה הרואה בעבירות מסווג זה כי:

"בית משפט זה עמד לא פעם על ההחמרה הנדרשת בעבירות כלכליות, המכוננות עבירות 'צוארון לבן'. בעבר נתנו בת' המשפט להקל עם מבצעי עבירות מסווג זה, בשל תדמיתן 'הנקי' יותר מאשר בעבירות אחרות. ואולם, לעיתים החורבן שעבירות כלכליות עלולות להמית על נגיעהו הוא גדול לאין ערוך מאשר עבירות רכוש 'גילדות'. מכיון עלולים להשתרע לאורך זמן ולסחוף גם את קרוביהם ומשפחותם של הנפגעים אל עברי פי פחת. הן עלולות להביא לשחרור ולפגיאות נוספות ברכוש, בגוף, בכבוד ובחירות" (ע"פ 13/3506 הב' נ' מדינת ישראל, פסקה 638 (12.1.2016); וראו גם ע"פ 14/5845 אסת' נ' מדינת ישראל, פסקה 10 (20.4.2016)).

לכך ניתן להוסיף, כי במדינות הענישה בעבירות מסווג זה חלה מגמה של החמרה, מגמה שהוגדרה כמצדקת וכמת Hitchcock (ראו למשל: ע"פ 13/4190 סמואל נ' מדינת ישראל, פסקה 122 (18.11.2014); ע"פ 12/4666 גורבץ נ' מדינת ישראל, פסקה 6 (8.11.2012); ע"פ 12/6020 מדינת ישראל נ' עדן, פסקה 22 (29.4.2013); ע"פ 13/4430 שרון נ' מדינת ישראל, פסקה 22 (31.3.2014)). כמו כן, יש לקחת בחשבון את היקף הגניבה כנקודת משמעותית לחומרה (ע"פ 07/10632 מזרחי נ' מדינת ישראל, פסקה 11 (10.6.2008)).

18. מעבר לכך, מדובר במקרה בהפרת אמונים ומעילה בכיספים שנמסרו בנאמנות לעורך דין. כפי שקבע בית משפט זה (בע"פ 14/1082 ג'סאר נ' מדינת ישראל (23.7.2015)):

"משנה משקל יש לתת לכך שהמעערר הוא עורך דין, שנאמנותו וישראלו אמורים להיות נר לרגלו. ללא שמירה על האמון הבסיסי בין עורך דין ללקחו לא יוכל לסוכן מקצוע ערכית הדין, וחמור מכך – אנשים לא יכולים לתת מבטחים בעורכי דין חרף הצורך להיזקק לשירותים משפטיים לשם הגנה על זכויותיהם (ראו והשוו: ע"פ 06/7090 פרידמן נ' מדינת ישראל (16.10.2007); ע"פ 08/1784 פרי נ' מדינת ישראל, פסקה 66 (5.2.2009) וכן דנ"פ 2334/09 פרי נ' מדינת ישראל, בפרט פסקאות 56 ו-101 לפסק דין של השופט א' פרוקצ'יה (23.5.2011). שם פסקה 30).

19. יותר מכך, החומרה בעניינו אף מוגברת, שעה שבגניבתה הפרה המערערת את האמון שננתנו בה ל Kohotot ha-mevorot, תור גזילת כספיהם, אשר אמרו ה'וי לשמש להם כמקור לשיפור איכות חייהם (השוו: ע"פ 8458/11 שובל נ' מדינת ישראל (11.9.2013); ע"פ 3591/17 ר' נ' מדינת ישראל (10.4.2018)).

20. בעניינו, בכתב האישום מסופר באישום הראשוני כיצד ביום 16.12.2015 נחתם חוזה מכרז לדירה בתל אביב תמורת 1,820,000 ש"ח. מתוך סכום זה החזקה המערערת סך של 430,000 ש"ח בנאמנות. זאת להבטחת תשומת מס שבוח על ידי המוכרים. ברם, במספר רב של מועדים לאחר מכן משכה המערערת סכומי כסף שונים מחשבון הנאמנות עד לריקון מלאו החשבון. כשהתגלה העניין במהלך חודש Mai 2016, המערערת השיבה רק סך של 40,000 ש"ח מתוך הכספיים שגנבה; המערערת נהגה באותו אופן כפי שפורט באישום השני, לגבי הסכם מכרז שנחתם ביום 11.2.2015 תמורת 4,350,000 ש"ח מתוכם החזקה סך של 600,000 ש"ח בנאמנות ונטלה לעצמה במספר רב של מועדים סך של 539,000 ש"ח לצרכיה; באישום השלישי מסופר כיצד נהגה המערערת בכיסי מכרז של נכס תמורה 2,800,000 ש"ח, מתוך החזקה 2,380,000 ש"ח בנאמנות, מהם נטלה שלא כדין, במספר רב של מועדים בין יום 9.2.2014 ליום 25.5.2014 סך של 1,117,343 ש"ח; באישום הרביעי מדובר בעסקת מקרקעין מיום 25.1.2015 עד ים 1.12.2015 סך של 950,000 ש"ח, מתוך נטלה המערערת במספר רב של מועדים סך של 225,000 ש"ח שנמסרו לה בנאמנות; באישום החמישי מסופר על עסקת מקרקעין מיום 25.1.2015 עד ים 2,687,500 ש"ח, מתוך המערערת נטלה במספר רב של מועדים סך של 246,000 ש"ח מתוך 300,000 ש"ח שנמסרו לה בנאמנות; ובאישור השישי מסופר על עסקה מחודש אוגוסט 2014 תמורת 2,500,000 ש"ח, מהם נטלה שוב במספר רב של מועדים סך של 1,700,000 ש"ח שנמסרו לה בנאמנות.

הנה כי במאשך למלטה משנתיים המערערת סיגלה לעצמה דפוס התנהגות חוזר ונשנה של החזקת כספי בנאמנות של רוכשי נכסים נדל"ן תמים ונטילתם מעט לעת לא רשות תוך הפרת חובת הנאמנות החקלה עליה, תור הותרת רוכשי הנכסים ערומים מכספי. ברור אפוא שאין בסיס לטענת המערערת כי הדברrai באירוע אחד – בעבורו ניתן היה להקל עוד בדיינה – כי אם "בכמה עבירות מהוות כמה אי- ראויים" כלשהו של סעיף 40ג לחוק. זאת מפני שלא קיים "קשר הדוק" בין כל האירועים (וראו: ע"פ 4910 ג'ابر נ' מדינת ישראל (29.10.2014); ע"פ 4316/13 מדינת ישראל נ' חג'אה (30.10.2014); ע"פ 1261/15 מדינת ישראל נ' דلال (3.9.2015)). אף על פי כן, גם בעניין זה בית המשפט המחויז בא לקראת המערערת ולא קבע מתחם עונש נפרד לגבי כל אישום ואישום, אלא מתחם אחד שבו 3-7 שנות מאסר כאמור.

21. אכן, כאמור בפי המערערת "טענת הגנה" על פייה היא נסחטה באזמיים ונאלצה ליטול את הכספיים כדי לשמר על בוניתה לביל יאונה להן רע. אלא שיש ממש בטענת המשיבה כי בטיעון זה קיימת מידת לא מעטה של "תאזרחה בזה וגם מזה אל תנה את ידר" (קהילת ז' 18). הינו אם היה ממש בטענה, והסתיטה והאיומיים של המאים כלפי המערערת הם אלו שהניעו אותה ליטול את הכספיים, הרי שעמדת פניה הגנה של כורה על פי דין לפי סעיף 34ב לחוק. שלא טענה המערערת להגנה מעין זו, והורשעה בהתאם להודאותה בעובדות כתוב האישום, הדבר מדובר בעצמו. על כך יש להוסיף באשר לטענת אכיפת דין בירנית, כי לא הונחה תשתיית ראייתית לפני בית המשפט המחויז שגניזת תלונות המערערת נעשתה תוך הפליתה לעומת המאים.

22. בנוסף לכל האמור, אין לשוכח כי לעבירות הגניבה התלו עבירות מס לא פשוטות, אשר ראויות גם הן לתגובה עונשנית הולמת. לא פעם הביע בית המשפט כי העונש הראי בעבירות מס כגון אלו, הוא מאסר בפועל. כפי שנאמרו בהקשר זה במסגרת ע"פ 624/80 חברת ויס ארנסט בע"מ נ' מדינת ישראל, פ"ד לה(3) 211 (1981), הדברים הבאים

"בהתלת עונשי מאסר אלה מביעה החברה המאורגנת את סלידתה מהתנהגותם העברינית של מעליימי המס, ומטבעה עליהם אותן של קלון. ידעו נא עבריני הצווארון הלבן, כי "צוארנו של עוזה העבריה זה אינו 'לבן', והריהו כצוארונו של כל פורץ ושודד, שהאחד שודד את קופטה של המדינה, והאחד שודד את קופטה של הפרט..." ידעו נא..., ידעו נא אנשי המשחר, המלאכה והתעשייה, אנשי מקצועות חופשים וכיוצא בהם, כי אנו מתיחסים בחומרה יתרה למעליימי המס..." (שם, עמ' 217-218 וראו גם: ע"פ 5783 גלים נ' מדינת ישראל (11.9.2014)).

23. אכן מנגד, קיימות כפי שפורטו לעיל, נסיבות לקולא בעניינה של המערערת ולא אמנה אותן שוב כרכול. אומר רק כי בית המשפט המחויז התחשב במעערערת עד כמה שנית, בא לקראתה באופן משמעוני בכך שקבע מתוך עונשה מתון ואף גזר לבסוף את הדין מתחת למתחם לקולא. יש גם רגילים מוצקאות לאמרת בית המשפט המחויז שברג'il בנסיבות העניין, היה מקום לגזור את דינה של המערערת ל-6 שנים מאסר בפועל.

24. בשווי הדברים יש גם לדחות את טענת המערערת כי שגה בית המשפט המחויז בכך שדחה את בקשתה לקבלת תסוקיר שירות מבחן בעניינה. כידוע אין חובת תסוקיר בהטלת עונש מאסר לנאים, אשר מלאו לו 21 שנים (וראו: אכרזת דרכי עונשה (תשס"ד-1964; ע"פ 2056 רוז'קוב נ' מדינת ישראל (28.11.2016); ע"פ 1019 פאיס נ' מדינת ישראל (6.7.2015); ע"פ 4512 ד"ר סבטלנה רוסו-לופו נ' מדינת ישראל (31.8.2010)). והלכה היא מקדמת דנא כי הזמנת תסוקיר לנאים מעל גיל 21 מסורה לשיקול דעת בית המשפט (ע"פ 14/14 5626 לנקין נ' מדינת ישראל (2.8.2015); רע"פ 13/13 8884 פלוני נ' מדינת ישראל (11.6.2014))). על כן, אין בעובדה שבית המשפט המחויז לא ראה לנכון להזמין תסוקיר על אוזות המערערת, כדי להטוט את הדין לעברה. בית המשפט המחויז גם נימק את החלטתו בעניין זה במסגרת החלטתו מיום 2.1.2018 ובזה ציין כי מטרת התסוקיר במקרה זה הייתה אך לשמש כמתווה להבאת טענות המערערת באשר לנסיבות שהביאו אותה לביצוע המעשים. על כן, לא הייתה נחיצות למסור שעה שהמעערערת במסגרת הטיעונים לעונש יכולה לעמוד להסביר, שלא באמצעות תיווך שירות המבחן, מה הניע אותה לעبور את העבירות.

כמו כן, אין מקום לשעות לטענת המערערת כי היה על בית המשפט המחויז לקבל את בקשתה לארכה נוספת לצורך הפקדת יתרת כספי הגבינה. לשם החזרת יתרת הכספי נתבקשו מראש כמעט שנתיים ימים, החל ממועד הרשעתה על פי הودאתה ביום 25.10.2017 ועד למתן גזר הדין ביום 4.7.2019, בקשות רבות (כפי שעולה מuin) במערכת נט המשפט, למילה מ-10 בקשות דחיה) לדחיתת מועד הדיון. ולא לモותר לציין במסמך זו, שהמעערערת לא השלימה עד היום את החזרת הכספי מעבר למה שהשיבה עד יום מתן גזר דין. על כן קשה להלום את טענתה שהיא על בית המשפט לדחות עוד את מועד מתן גזר דין כדי לאפשר לה להשלים את הדבר עבור גזירת דין.

בשים לכל כל האמור, אציג לחבריו לדחות את הערעור.

ש | פ | ט

המשנה לנשיא ח' מלצר:

עמוד 7

כל הזכויות שמורות לאתר פסק דין - verdicts.co.il

אני מסכימן.

שפט

השופט עמיית:

אני מסכימן.

שפט

הוחלט כאמור בפסק דין של השופט ד' מינץ.

המערערתת יצבלשות בעונש המאסר בפועל שהוטל עליה ביום 24.5.2020 עד השעה 10:00 בימ"ר רניצן, או במקום אחר שייקבע על פי החלטת שירות בתי הסוהר, כשבישותה תעוזת זהות או דרכון. על המערערת לחתם את הכניסה למאסר, כולל האפשרות למיון מוקדם, עם ענף אבחון ומיון של שירות בתי הסוהר, בטלפון: 08-9787377 או 08-9787336.

ניתן היום, כ"א באדר התש"פ (17.3.2020).

שפט

שפט

המשנה לנשיאה